

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Daňkové a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla, v právní věci žalobce **Obec Mlečice**, se sídlem, Zbiroh, Mlečice 11, zastoupeného JUDr. Antonínem Dejmkem, advokátem se sídlem Plzeň, Denisovo nábřeží 6, proti žalovanému **Zeměměřičskému a katastrálnímu inspektorátu v Plzni**, se sídlem Plzeň, Radobyčická 12, za účasti osob zúčastněných na řízení 1) J.B., zastoupeného JUDr. Irenou Smítkovou, advokátkou se sídlem Příbram II., Střelecká 26, 2) J.P., 3) P.T., 4) V.H., 5) V.R., 6) M.Z., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.7.2010, č.j. ZKI-O-34/210/2010,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení. .
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.7.2010, č.j. ZKI-O-34/210/2010 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo změněno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Rokycany (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 19.4.2010, č.j. OR-57/2010-408 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) tak, že dosavadní bod 1. výroku nově zní: „*1. Nesouhlasu obce Mlečice, IČO 258903, Mlečice 11, 338 08 Zbiroh, právně zastoupené advokátem JUDr. Antonínem Dejmkem, s neprovedením opravy podle návrhu ze dne 23.2.2010 se nevyhovuje, neboť se*

nejedná o chybu v katastrálním operátu podle ustanovení § 8 katastrálního zákona.“ Ve zbytku bylo prvoinstanční rozhodnutí potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo pod bodem 1 výroku rozhodnuto, že „*nesouhlasu JUDr. Antonína Dejmků, právního zástupce Obce Mlečice, IČO 258903, Mlečice 11, 338 08 Zbiroh, s neprovedením opravy se nevyhovuje, neboť se nejedná o chybu v katastrálním operátu podle ustanovení § 8 katastrálního zákona*“, pod bodem 2 písm. a) výroku, že „*vlastnické právo k pozemkům parc.č. 1464/21 a St.p. 127/1, vše v katastrálním území Mlečice, zůstane zapsáno pro J.H.*“, pod bodem 2 písm. b) výroku, že „*vlastnické právo k pozemkům parc.č. 1464/24, parc.č. 1464/23, St.p. 160/2, St.p. 160/3 a St.p. 126/2, vše v katastrálním území Mlečice, zůstane zapsáno jako podílové spoluvlastnictví H.B., a M.Z., přičemž velikost obou spoluvlastnických podílů je stejná*“, pod bodem 2 písm. c) výroku, že „*Vlastnické právo k pozemkům St.p. 126/3, parc.č. 1464/25 a parc.č. 1464/26, vše v katastrálním území Mlečice, zůstane zapsáno jako podílové spoluvlastnictví J.B., a Mgr. V.B., přičemž velikost obou spoluvlastnických podílů je stejná*“, pod bodem 2 písm. d) výroku, že „*vlastnické právo k pozemkům St.p. 126/4 a parc.č. 1472, vše v katastrálním území Mlečice, zůstane zapsáno jako podílové spoluvlastnictví J.P., a V.R., přičemž velikost obou spoluvlastnických podílů je stejná*“ a pod bodem 2 písm. d) výroku, že „*vlastnické právo k pozemkům parc.č. 1473 a parc.č. 1474, vše v katastrálním území Mlečice, zůstane zapsáno ve společném jmění manželů P.T., a M.T.*

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že chybného zápisu změn na listu vlastnictví č. 1001 pro katastrální území Mlečice se dopustil prvoinstanční orgán tím, že při revizi (digitalizaci) té části katastrálního operátu, ve které eviduje údaje o katastrálních mapách, kartografických bodech, pláncích (manuálech) atd., provedlo v rozporu se zákonem (§ 5 odst. 7 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (dále jen „katastrální zákon“), také zápisy o změnách v evidenci právních vztahů, aniž by tyto změny měly oporu v listinách vyhotovených v souladu se zákonem (§ 5 odst. 1 až 7 katastrálního zákona). Nezákonný zápis změn právních vztahů k nemovitostem a tedy zápis chybných údajů na list vlastnictví č. 1001 provedl prvoinstanční orgán v roce 2006, při revizi katastrálního operátu - digitalizaci katastrální mapy. Protože lze od pracovníků katastrálních úřadů předpokládat znalost katastrálního zákona, je nutné popsany chybný zápis změn do evidence právních vztahů považovat za vědomou chybu katastrálního úřadu odstranitelnou buď bez návrhu podle § 7 katastrálního zákona, nebo na základě návrhu podle § 8 odst. 1 téhož zákona. Prvou z popsanych možností prvoinstanční orgán odmítl, zatímco druhou možnost zamítl a žalovaný toto jeho rozhodnutí de facto potvrdil. Rozhodnutí prvoinstanční orgán odůvodnil názorem, že změna právních vztahů byla v evidenci provedena v souladu se zákonem, resp. s katastrální vyhláškou a tedy oprávněně. K odvolání žalobce namítajícího, že katastrální vyhlášku nelze vykládat v rozporu s § 5 odst. 7 katastrálního zákona, pro vyšší sílu zákona nad vyhláškou, žalovaný prvoinstanční rozhodnutí potvrdil, byť změnil formální důvod tak, že nejde o chybu v katastrálním operátu. S podstatnými důvody odvolání, jakými byl rozpor postupu katastrálního úřadu se zákonnými podmínkami kladenými na postup při revizi operátu a postup při zápisech změn v evidenci právních vztahů (vlastnických práv), se žalovaný nevypořádal. Ztotožnil se tak s protiprávním postupem prvoinstančního orgánu, ke kterému ostatně sám vydal směrnice a pokyny a bez odkazu na jakékoli zákonné ustanovení učinil závěr, že nejde o chybu. Jeho rozhodnutí je proto z tohoto důvodu současně i právně

nepřezkoumatelné. Žalobce konstatoval, že postupem správních orgánů byla odmítnuta oprava chyby zapsané na listu vlastnictví č. 1001, jíž bylo žalobci odňato právo být evidován jako vlastník k pozemkům, ke kterým byl zapsán jako vlastník až do revize operátu v roce 2006. Žalobce uvedl, že při revizi údajů, evidovaných v té části operátu, ve kterém katastrální úřad eviduje katastrální mapu katastrálního území Mlečice, měřičské body a další kartografické údaje, tedy při revizi operátu kterou prováděl v rámci digitalizace katastrální mapy, provedl katastrální úřad také změnu zápisů v evidenci právních vztahů (vlastnických práv) k nemovitostem a změnu identifikačních údajů nemovitostí, které je popisují a specifikují. Prvoinstanční orgán svým vlastním postupem fakticky vyvlastnil z evidence nemovitostí vlastnická práva žalobce tím, že bez listiny, bez splnění zákonných podmínek pro zápisy změn v právních vztazích, bez návrhu oprávněné osoby a bez potřebného rozhodnutí stavebního úřadu podle § 80 a 82 stavebního zákona (o oddělní pozemkových parcel), vymazal z listu vlastnictví č. 1001 zaprvé parcelu č. 1464/3 o výměře 13.742 m² a místo ní zapsal na list vlastnictví č. 1001 p.č. 1464/3 o výměře 2.991 m² a p.č. 1464/21 o výměře 1.642 m², zadruhé stavební parcely č. 126 o výměře 1.438 m², č. 127 o výměře 88 m² a č. 160 o výměře 490 m², místo nich na list vlastnictví č. 1001 zapsal st.č. 160/1 o výměře 258 m², č.126/1 o výměře 237 m², a č. 127/2 o výměře 13 m². Jen na základě své vůle, z důvodů usnadnění svých technických potřeb, tedy bez návrhu oprávněné osoby, bez rozhodnutí stavebního úřadu podle § 82 stavebního zákona a bez listiny zakládající vznik, zánik, či změnu vlastnických práv, oddělil z původní p.č. 1464/3 o výměře 13.742 m² dílčí pozemkové parcely, a to č. 1464 /21 (1.642 m²), Č.1464 /23 (693 m²), č. 1464 /24 (1.945 m²), č. 1464 /25 (2.202 m²), č. 1464/26 (445 m²), č. 1472 (1.276 m²), 1473 (1.469 m²) a 1474 (586 m²). K takto nově vytvořeným parcelám, zapsal prvoinstanční orgán vlastnická práva potomkům původních vlastníků, jejichž práva zanikla v r. 1960 v důsledku přechodu vlastnických práv na stát (ČR), zastoupený ONV Rokycany (ze státu přešlo vlastnictví na žalobce podle § 1 zákona č. 172/1991 Sb.). Osobami, kterým prvoinstanční orgán bez potřebné listiny zapsal vlastnická práva k odděleným částem původní p.č. 1464 /3, jsou J.H., H.B. a M.S., J.B. a Mgr. V.B., J.P. a V.R., P.T. a M.T. Stejně platí i pro nově vzniklé stavební parcely č. 126/2 (477 m²), č. 126 /3 (567 m²), č. 126/4 (103 m²), č. 127/1 (73 m²), č. 160 12 (219 m²), č. 160 /3 (13 m²), vzniklé oddělením z p.č. 126, 127 a 160. Výjimkou je bývalý pozemek rodiny Zbraslavských, kteří uznali výkup vlastnických práv jejich předků provedený v roce 1960. V tomto rozsahu prvoinstanční orgán zachoval vlastnické právo žalobce evidované v katastru nemovitostí. Původní parcela č.1464/3, jejíž vlastnictví bylo od roku 1960 evidováno ve prospěch státu až do roku 2006, vznikla sloučením částí pozemkových parcel vykoupených státem od předchůdců shora jmenovaných osob. Vykoupené části pozemků byly geodetickým plánem sloučeny do nově vzniklé pozemkové parcely č. 1464 /3 za účelem výstavby školských zařízení. Po kolaudaci základní školy, školní družiny, mateřské školy a školní jídelny, byly pak od této parcely odděleny zastavěné stavební p. č. 126, č. 127 a č. 160. Právo hospodaření s takto získanými pozemky státu, bylo po jejich výkupu státem v roce 1960 převedeno MNV Mlečice. Evidováno jí bylo od roku 1960 až do roku 1992, kdy se ze zákona stalo právem vlastnickým. To pak bylo v katastru nemovitostí evidováno od roku 1992 až do změny v evidenci právních vztahů provedené v roce 2006. Prvoinstanční orgán tedy pochybil, když připustil, aby se revize (digitalizace) katastrální mapy a dalších údajů, dotkla v rozporu s ustanovením § 5 odst. 7 katastrálního zákona evidence právních vztahů (vlastnických práv k nemovitostem) aniž by pro to měl oporu v listině zakládající vznik, zánik, či změnu vlastnických práv k nemovitostem. Dále prvoinstanční orgán pochybil, když v rozporu s

podmínkami v zákoně výslovně uvedenými (§ 5 odst. 1 až 5 katastrálního zákona), provedl zápis změn v evidenci právních vztahů a odňal žalobci právo být evidován jako vlastník stejným způsobem, jakým byl evidován až do roku 2006 a práva žalobce zapsal potomkům těch osob, která tato práva pozbyla v roce 1960 tím, že uvedenou část svých pozemků prodal státu. Prvoinstanční orgán také pochybil, když prostým zápisem (bez rozhodnutí o povolení vkladu práva do katastru nemovitostí), změnil v evidenci právních vztahů nejen nemovitosti, které do roku 2006 evidoval, ale i jejich vlastníky. Porušením katastrálního zákona došlo k chybnému zápisu v evidenci právních vztahů na listu vlastnictví č. 1001 o vlastníku i o zastavěných a školnímu areálu přilehlých pozemcích. Žalobce dále uvedl, že je nesporné, že v roce 1960 bylo do evidence nemovitostí vedené Geodézií s.p. Rokycany zapsáno na základě kupních smluv a geodetického slučovacího plánu vlastnické právo státu (ČR), k tehdy nově vzniklé p.č. 1464/3. Nespornou je též skutečnost, že smlouvy o převodu práva hospodaření s pozemky státu, se staly podkladem pro to, aby v evidenci nemovitostí bylo vyznačeno právo obce hospodařit s těmito pozemky. Nebude ani sporu o tom, že po výstavbě školního areálu byly z původní p.č. 1464 /3 odděleny pozemky zastavěné stavbami a přidělena jim čísla st.č. 126, č. 127 a č. 160 a připsána na list vlastnictví č. 1001. Spornou není také to, že podle § 1 zákona č. 172 /1991 Sb. přešlo na obec vlastnické právo k těmto pozemkům. Nespornou skutečností mezi stranami bylo do současné doby i to, že v roce 2006 prvoinstanční orgán rozdělil bez předchozího rozhodnutí stavebního úřadu podle § 80 stavebního zákona původní pozemkovou parcelu č. 1464 /3 a původní stavební parcely č. 126, č. 127 a č. 160, vytvořil několik samostatných parcel a k těm připsal vlastnická práva jiným osobám, na jiné listy vlastnictví, zatímco žalobci ponechal na jeho listu vlastnictví č. 1001 pouze část původních pozemků školního areálu, vytvořených nově vzniklými pozemkovými parcelami č. 1464 /3 o výměře 2.991 m² a p.č. 1464/21 o výměře 1.642 m² a nově vzniklými stavebními parcelami č. 160 /1 o výměře 258 m², č. 126/1 o výměře 237 m² a č. 127/2 o výměře 13 m², zatímco třetím osobám bez listiny připsal vlastnická práva k částem odděleným z původní p.č. 1464/3, tj. k pozemkovým parcelám č. 1464/21, 1464/23, 1464 /24, 1464/25, 1464/26, 1472, 1473, 1474 a dále ke stavebním parcelám č. 126/2, 126/3, 126/4, 127/1, 160/2, 160/3, vzniklým oddělením z původních stavebních parcel č. 126, 127 a 160. Žalobce dále konstatoval, že je pravdou, že až do poloviny roku 2010 projevoval prvoinstanční orgán ochotu zapsat žalobci zpět jeho vlastnická práva, předložil-li však kupní smlouvy, na základě nichž stát nabyt v roce 1960 svá vlastnická práva. Žalobce mohl nabídnout pouze smlouvy, kterým na něj stát převedl právo hospodaření s těmito pozemky. Protože však podle těchto kupních smluv vlastnická práva státu zapsala již v roce 1960 Geodézie s.p. Rokycany, požádal žalobce prvoinstanční orgán jako právního nástupce Geodézie s.p., aby tyto listiny předložil sám. Prvoinstanční orgán však setrval na svém požadavku, aby smlouvy doložil žalobce a podle § 7 katastrálního zákona chybu neopravil. Z těchto důvodů podal žalobce návrh podle § 8 katastrálního zákona. Protože žalobce nikomu pozemky neprodal, nedaroval a ani nebyly vyvlastněny, nevznikl žádný právní důvod pro to, aby prvoinstanční orgán zapisoval v roce 2006 změnu v evidenci právních vztahů, znamenající pro žalobce faktické vyvlastnění. Je irelevantní argumentace žalovaného, pokud uvádí, že postupoval podle katastrální vyhlášky a je i irelevantní to, zda dohledal, nebo nedohledal smlouvy podle nichž jeho právní předchůdce u pozemků zapsal vlastnické právo státu. Relevantní je to, že o změně vlastnických práv nebylo rozhodnuto, že zákon nepřipouští aby se revize operátu jakkoli dotkla zápisu právních vztahů (bez listiny zakládající vznik, zánik, či změnu vlastnických práv k nemovitostem) a je relevantní to, že katastrální úřad nemůže provádět změny v evidenci jiným, než zákonem

popsaným způsobem (§ 5 odst. 1 až 7 katastrálního zákona). Katastrální úřad jako státní orgán odpovědný za evidenci právních vztahů k nemovitostem na území ČR, by měl ctít zákonnou zásadu existence zákonné domněnky platnosti právních vztahů evidovaných v katastru nemovitostí a jejich neměnnost bez zápisu změn právních vztahů, který splňuje podmínky § 5 a dalších katastrálního zákona. Zejména by měl ctít skutečnost, že není na jeho vůli, zda z evidence právních vztahů někoho vymaže, že takováto práva náležejí výlučně soudům, případně stavebním úřadům. Měli by ctít zásadu, že bez listiny, relevantním způsobem prokazující vznik, zánik, či změnu vlastnických práv, nemohou zápisy provádět. Nedostatek smluv z roku 1960 musí katastrální úřad proto řešit jiným způsobem než tím, že žalobci odejme jeho práva a připíše je potomkům těch, kteří jimž tato práva zanikla. Tím prvoinstanční orgán také zcela ignoruje skutečnost, že sloučením pozemků v roce 1960 zanikly původní pozemky jako věci v právním slova smyslu, že změnou způsobu jejich užívání (louka - školní zahrada a stavební pozemky) došlo k podstatné změně věci samé a nelze ji vracet, ani to, že v době dědění nebyly tyto pozemky ve vlastnictví zůstavitelů a dědici je proto nemohli do vlastnictví nabýt platným způsobem. Zákon neopravňuje katastrální úřad, aby takto svémocně zasahoval do evidence vlastnických práv, do způsobu užití pozemků, do oddělování částí pozemků z původní p.č 1464 /3 atd. Navíc postup zvolený katastrálním úřadem zcela jednoznačně směřuje proti ústavnímu principu o nedotknutelnosti vlastnických práv.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě žalovaný konstatoval dosavadní průběh správního řízení a k námitkám žalobce uvedl, že tyto byly zpochybněny již samotným rozhodnutím prvoinstančního orgánu, který v pečlivém a obsažném odůvodnění reagoval na podání žalobce a jeho následný nesouhlas s oznámením o neprovedení opravy chyby v údajích katastru nemovitostí ze dne 17.3.2010. Oproti již zmiňovanému návrhu žalobce na provedení opravy, včetně jeho nesouhlasu s neprovedením navrhované opravy a současně také textu odvolání, žalobce v podaném žalobním návrhu víceméně pouze rozšířil svoji argumentaci, když v textu žaloby uvedl pozemky (včetně jejich výměry) zapsané jako vlastnictví dotčených fyzických osob, jak byly uvedeny ve výroku prvoinstančního rozhodnutí. Zmíněné fyzické osoby označil pro tento případ jako třetí osoby a k jejich zapsaným vlastnickým právům ohledně dotčených pozemků v katastrálním území Mlečice zaujal stanovisko, podle něhož byla těmto vlastníkům připsána bez jakékoliv listiny. Podstatou žaloby je tedy tvrzení žalobce, že v roce 2006 prvoinstanční orgán svévolně přistoupil v rámci obnovy katastrálního operátu v katastrálním území Mlečice k takovým změnám, kdy vlastnická práva žalobce ke zmíněným pozemkům byla odňata (ač jako vlastník těchto pozemků byl žalobce (resp. Čsl. stát - MNV Mlečice) do ukončení obnovy katastrálního operátu podle jeho názoru zapsána. Žalovaný konstatoval, že rozhodnutí prvoinstančního orgánu bylo odůvodněno velmi pečlivě a obsírně, argumenty byly vztaženy ke všem pozemkům, které žalobce ve své žádosti o opravu chyb podle § 8 katastrálního zákona uvedl a bylo by tedy podle žalovaného nadbytečné tyto údaje podrobně uvádět i ve svém vyjádření. Ohledně oprávněnosti zápisů vlastnictví třetích osob ke zmíněným pozemkům, které žalobce zpochybnil, je třeba zdůraznit, že prvoinstančnímu orgánu nebyly zmíněné administrativní dohody z roku 1960, na základě kterých mělo dojít k převodu zmíněných částí pozemků na stát, nikdy předloženy k zápisu a vlastnické právo podle nich nikdy zapsáno nebylo, jak se mylně domnívá žalobce. Výjimku tvoří pouze kupní smlouva č.j. 476 DrU ek./60 ze dne 28.12.1960, doručená prvoinstančnímu orgánu dne 11.5.1994 a

zapsaná v katastrálním operátu katastrálního území Mlečice pod položkou výkazu změn 14/94. Na základě uvedené kupní smlouvy převedl A. a M. Z. vlastnické právo k části PK 1468 označené jako díl „c“ o výměře 3.307 m² na Čsl. stát - Investorský útvar Rokycany. K této kupní smlouvě byl přiložen geometrický plán (polohopisný) na rozdělení parcel č. 79-06-217-920/60 z roku 1960, který však nebyl nikdy v plném rozsahu realizován, což bylo i obsahem odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Samotné kupní smlouvy (které zmiňují dodatečně žalobcem předložené administrativní dohody č. 7, 8, 10, 11 a 13) ohledně dalších zmíněných pozemků se však ve sbírce listin nenacházejí, ani nebyly nikdy prvoinstančnímu orgánu předloženy. Jak vyplývá z odpovědi na dotaz, který prvoinstanční orgán učinil na Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, nenacházejí se tyto smlouvy (v administrativních dohodách zmiňované) ani v archivu tohoto úřadu. Úřad současně sdělil, že smlouvy se nenacházejí ani ve Státním oblastním archivu a že k vyhledávání došlo opakovaně po předchozích žádostech žalobce. Zapsaní vlastníci těchto pozemků (tedy třetí osoby, jak je nazývá žalobce) popřeli existenci jakýchkoliv výkupních smluv, na které navrhovatel poukazuje, aniž by je skutečně předložil, a výslovně uvedli, že dotčené nemovitosti nebyly nikdy jejich právními předchůdci převedeny. Žalovaný konstatoval, že zápisy vlastnického práva těchto třetích osob byly provedeny v souladu s listinami, které má katastrální úřad k dispozici, resp. s listinami, které mu byly předloženy. U převážné většiny vlastníků těchto sporných pozemků (či jejich částí) se jedná již o právní nástupce bývalých vlastníků (např. vlastníků zapsaných v pozemkové knize), kteří svého vlastnického práva nabyli buď dědictvím, případně kupní či darovací smlouvou. Žalovaný uvedl, že tak potvrdil zjištění, k němuž prvoinstanční orgán po provedeném šetření dospěl a z něhož vyplývá, že stav zápisů v katastru je zcela v souladu s uloženými nabývacími listinami a nelze v něm spatřovat chybu. Žalovaný dále uvedl, že pro úplnost je třeba ještě doplnit, což prvoinstanční orgán ve svém podrobném a obsáhlém odůvodnění u jednotlivých sporných pozemků také učinil, že v rámci obnovy operátu v katastrálním území Mlečice, k níž došlo v roce 2006, vznikly doplněním do souboru geodetických informací (dále jen SGI) původních PK parcel, resp. jejich částí, nové pozemky, které byly v souladu s nabývacími listinami zapsány ve prospěch stávajících vlastníků. Jak již bylo uvedeno, jedná se v několika případech o právní nástupce původních vlastníků a jejich vlastnické právo bylo zapsáno na základě ukončeného dědického řízení. Čsl. stát, MNV ani žalobce nikdy nebyli evidováni jako vlastníci pozemku p.č. 1464/3 o výměře 13.472 m² a tento pozemek nebyl ani nikdy evidován na LV. Pokud se žalobce považuje za vlastníka částí uvedených parcel v katastrálním území Mlečice a nemůže tuto skutečnost prokázat jinými listinami, nežli těmi, které byly předloženy, nemohl žalovaný ani prvoinstanční správní orgán postupovat jinak než uvedl ve svých rozhodnutích. Žalovanému nezbylo než žalobci doporučit uzavření dohody se současnými vlastníky, případně se svých práv domáhat před příslušným soudem, neboť vydané rozhodnutí v řízení o opravě chyby má pouze evidenční účinky a katastrální úřad není oprávněn v tomto řízení měnit, rušit či zakládat právní vztahy k nemovitostem. Jak je z uvedeného zřejmé, nebyl předložen v souladu s platnou právní úpravou žalobcem právně relevantní důkaz, na jehož základě by bylo možno zkonstatovat, že zápisy provedené ohledně sporných pozemků v katastrálním území Mlečice jsou chybné.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný ve vyjádření k žalobě odůvodňuje svůj zásah do evidence vlastnických práv, který provedl v roce 2006. Správnost změny v zápisu vlastnických práv i změn v zápisech majetkové podstaty nemovitostí

(vytvoření více pozemků z původních parcel bez oddělovacího geometrického plánu a souhlasu stavebního úřadu), zdůvodňuje žalovaný tím, že takto provedené změny odpovídají listinám, které má ve sbírce listin založeny a jsou podle něj proto správné, odpovídající těm listinám, které ve sbírce dohledal. Zákonnou normu opravňující jej tyto změny v zápisech vlastnických vztahů provést, však již neuvádí. Žalobce konstatoval, že prvoinstanční orgán postupoval v rozporu s ustanovením § 5 odst. 7 katastrálního zákona, který mu výslovně zakazuje, aby se při revizi, či obnově operátu, jakkoli dotkl zápisů vlastnických práv, pokud k tomu nemá listinu, splňující náležitosti zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických práv k nemovitostem. Dále postupoval v rozporu s tímž zákonem, který kogentním způsobem stanoví zákonné podmínky pro zápisy změn vlastnických práv do evidence nemovitostí. Tyto podmínky jsou ze zákona závazné pro všechny zápisy, tedy i pro zápisy provedené katastrálním úřadem. Ten jako správce katastru (souboru katastrálních údajů), jehož součástí je evidence vlastnických práv, by měl dodržovat zákonné podmínky, neboť ty limitují jeho práva a povinnosti v této oblasti práva. Nesporným důvodem pro změnu zápisů vlastnických práv v evidenci vlastníků nemovitostí v roce 2006, bylo pro prvoinstanční orgán to, že zjistil, že ve sbírkách listin prokazujících vznik a zánik vlastnických práv, nemá potřebné listiny prokazující výkup pozemků státem od fyzických osob a převod těchto pozemků ze státu (ONV Rokycany) na žalobce. To je skutečný důvod toho, proč prvoinstanční orgán provedl v evidenci vlastníků nemovitostí i v evidenci specifikující pozemky takové změny, aby tyto odpovídaly listinám, které v evidenci má. Usnadnil si tak svoji práci složitým dohledáváním listin, které jak je známo nepodléhaly v minulosti registraci a úplnost sbírky listin tak byla závislá na tom, zda nabyvatel, kterým je stát ČR, nebo socialistická organizace, tyto listiny katastrálnímu úřadu předloží, či nikoliv. V dané věci je však nepochybné, že katastrálnímu úřadu byly takovéto listiny předloženy, neboť jinak by Geodézie s.p. neměla podklady pro zápis změn vlastnických vztahů do evidence nemovitostí a tyto pozemky by nebyly až do zásahu katastrálního úřadu v roce 2006, evidovány jako majetek žalobce. Prvoinstanční orgán nemůže své technicko organizační a jiné problémy s listinami převzatými od Geodézie s.p. řešit tak, že provede změnu v evidenci vlastníků tak, aby tato změna odpovídala listinám, které se mu podařilo dohledat a měnit vlastnická práva k nemovitostem podle toho, zda tato práva odpovídají jeho listinám a ostatním podkladům, které má.

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 31.5.2011, č.j. 57 A 73/2010-77, napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), když dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z podnětu kasační stížnosti žalovaného Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2.11.2011, č.j. 1 As 117/2011-134, rozsudek Krajského soudu v Plzni zrušil. Ve smyslu ustanovení § 110 odst. 3 s.ř.s. Nejvyšší správní soud závázal Krajský soud v Plzni svým právním názorem. Nejvyšší správní soud zejména vyslovil, že rozsudek Krajského soudu v Plzni je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a napadené rozhodnutí včetně prvoinstančního rozhodnutí jsou dostatečně odůvodněná. V bodě 23 svého rozsudku Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „*krajský soud navíc po správních orgánech požaduje něco, co již dávno učinily a své závěry vetkly do poměrně rozsáhlých odůvodnění svých rozhodnutí. Otázky, zda chybou katastrálního úřadu či jeho předchůdce (vzniklou zřejmým omylem) před rokem 2006 nedošlo k zápisu vlastnického práva žalobkyně, resp. jejích předchůdců, k předmětným pozemkům do katastru nemovitostí a zda chybou katastrálního úřadu (vzniklou zřejmým omylem) byly k těmto pozemkům v roce 2006 přiřazení*

noví vlastníci, správní orgány ve svých rozhodnutích řešily a na základě uložených listin dospěly k závěru, že nikoliv“.

Žalobce v reakci na rozsudek Nejvyššího správního soudu především uvedl, že je nezbytné přezkoumávat, zda v roce 2006 došlo k chybnému zápisu vlastnických práv do katastru nemovitostí, jímž byl žalobce jako vlastník z evidence vlastníků nemovitostí vymazán a jako vlastníci byli zapsáni dědici původních vlastníků. Žalobce a jeho právního zástupce, coby vlastníka sporných pozemků, evidovala jak Geodézie s.p., která evidenci vlastníků nemovitostí spravovala před svým nástupcem, tj. prvoinstančním orgánem, a to od roku 1960 až do roku 2006. Z listin týkajících se zejména evidence vlastníků a nemovitostí vyplývá, že v roce 1960 vykoupil stát od původních vlastníků části pozemků, které zcelil, vystavěl na nich základní školu, školní jídelnu, družinu a sportoviště, které pak převedl do majetku žalobce. Vlastnická práva státu a později žalobce, ke sporným pozemkům i stavbám, byla do evidence vlastníků zapsána již v době, kdy evidenci nemovitostí spravovala Geodézie s.p. a tam byla vedena i žalovaným, až do revize operátu v roce 2006. Souvislost revize operátu se změnou zápisů vlastníků nemovitostí je mezi stranami nesporná. Lze mít tedy za prokázané, že v roce 2006 prvoinstanční orgán opětovně oddělil původně zcelené pozemky zastavěné školskými stavbami a k pozemkům zapsal vlastnická práva dědicům prapůvodních vlastníků a vymazal vlastnická práva žalobce (s výjimkou staveb a některých částí pozemku).

Při jednání žalobce setrval na svých dosavadních tvrzeních.

Žalovaný doplnil, že katastr nemovitostí je veřejným seznamem nemovitostí a právních vztahů k nim, vedený zásadně na základě listin. Bylo tomu tak i před platností katastrálního zákona. Podle zákona o evidenci nemovitostí č. 22/1994 Sb., kdy zápisy do evidence nemovitostí měly pouze deklaratorní charakter, sporné pozemky byly vždy vedeny ve vlastnictví fyzických osob, v době evidence nemovitostí byly evidovány jako parcely sloučené do větších půdních celků, které nebyly zobrazeny v katastrální mapě a byly vedeny na listu vlastnictví pouze již zmíněnou poznámkou v části „D“ LV. Po roce 1992 byly tyto pozemky v souladu s katastrálním zákonem zapsány do souboru popisných informací v tzv. zjednodušené evidenci a stále zůstaly jejich hranice zobrazeny pouze v grafickém operátu dřívějšího pozemkového katastru. Až v roce 2006 v průběhu obnovy operátu mapováním byly kromě jiného doplňovány hranice pozemků evidovaných zjednodušeným způsobem do katastrální mapy a současně přečíslovány. Stav po obnově operátu ohledně vlastnictví se nezměnil, pouze pozemky evidované do té doby ve zjednodušené evidenci byly označeny jako pozemky katastru nemovitostí. V rámci obnovy operátu bylo třeba rozdělit pozemky dle průběhu vlastnických hranic, proto také došlo k rozdělení parcel pod budovami školy. Nedošlo tedy k faktickému rozdělení pozemků, k němuž je třeba souhlasu stavebního úřadu, ale bylo pouze provedeno označení pozemků parcelními čísly dle vlastnictví tak, jak je stanoveno katastrálními předpisy a návodem pro obnovu katastrálního operátu. Pokud by tento krok katastrální úřad neučinil, muselo by zůstat vlastnictví k pozemkům nadále evidováno ve zjednodušené evidenci. V souladu s § 29 katastrálního zákona jsou však tyto pozemky evidovány pouze do obnovy katastrálního operátu.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Mezi účastníky řízení bylo sporným, zda se v roce 2006 v neprospěch veřejných subjektivních práv žalobce událo cosi, co bylo nutné kvalifikovat jako chybu v katastrálním operátu, kterou byly správní orgány povinny k návrhu žalobce v souladu s ustanovením § 8 katastrálního zákona opravit.

Žalobce tvrdil, že byl on sám, popřípadě stát, od roku 1960 do roku 2006 evidován jako vlastník pozemků č. 1464/3 o výměře 13.742 m², č. 126 o výměře 1.438 m², č. 127 o výměře 88 m² a č. 160 o výměře 490 m², vše v katastrálním území Mlečice, přičemž v roce 2006 měl být údaj o jeho vlastnictví z katastru nemovitostí neoprávněně vymazán a namísto něho jako vlastníci neoprávněně zapsáni právní nástupci původních vlastníků před rokem 1960.

Na základě výsledku dokazování provedeného při soudním jednání soud dospěl k závěru, že žalobce svá tvrzení neprokázal.

Soud výzvou ze dne 12.1.2012, č.j. 57 A 73/2010-154, vyzval žalobce, aby „*soudu ve lhůtě 14 dnů ode dne doručení této výzvy předložil listiny k prokázání svého tvrzení, že byl, popřípadě Česká republika byla, do obnovy katastrálního operátu v roce 2006 v katastru nemovitostí zapsán(a) jako vlastník pozemků č. 1464/3, č. 126, č. 127 a č. 160, resp. že tyto pozemky byly zapsány na LV 10001 či jiném LV*“. Soud ve výzvě žalobci sdělil, že „*uvedené lze prokázat zejména výpisem z katastru nemovitostí příslušného LV pocházejícího z období před obnovou katastrálního operátu provedenou v roce 2006*“. Soud žalobce současně vyzval, aby ve stejné lhůtě „*sdělil, zda, popřípadě kdy, eventuálně z jakého důvodu ne, podal návrh podle § 8 zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí. Pokud byl návrh podán, vyzývá soud žalobce, aby k prokázání podání návrhu označil důkazy, v případě listin tyto ve výše uvedené lhůtě soudu předložil*“.

Žalobce v reakci na výzvu soudu sdělil, že pozemky, jichž se týká oprava operátu, nebyly po roce 1992/3, tj. přechod evidence nemovitostí z Geodézie s.p. na katastrální úřady, evidovány v evidenci, kterou založil katastrální úřad pod označením pozemkový katastr, tedy na listu vlastnictví (LV), ale v jiné jeho evidenci, označované jako zjednodušená evidence PK, tedy na evidenčních listech. Takto jsou sporné pozemky evidovány v přiloženém výpisu z údajů katastru nemovitostí z 9.3.1994 tím, že je u nich vyznačen zápis na EL č. 1 (dnes č. 1001), tj. pro žalobce. K důkaznímu řízení je nutné připomenout, že i žalovaný ve svých podáních tvrdí, že pozemky byly evidovány v této zjednodušené evidenci PK. Jde tedy o tvrzení nesporné.

V listině označené „*Výpis údajů z katastru nemovitostí*“ ze dne 9.3.1994, vyhotovené Katastrálním úřadem v Rokycanech, kterou žalobce předložil k důkazu, bylo u pozemků č. 1464/3 o výměře 13.742 m², č. 126 o výměře 1.438 m², č. 127 o výměře 88 m² a č. 160 o výměře 490 m² ve sloupci „*EL*“ uvedeno „*I*“ a ve sloupci „*LV*“ nebyl uveden žádný údaj.

Soud výzvou ze dne 12.1.2012, č.j. 57 A 73/2010-155, vyzval žalovaného, aby „*ve lhůtě 14 dnů ode dne doručení této výzvy předložil výpisy z katastru nemovitostí týkající se pozemků č. 1464/3, č. 126, č. 127, a č. 160 vše v katastrálním území Mlečice, ke dni 31.12.2005, a výpis z katastru nemovitostí LV 1001, katastrální území Mlečice, ke dni 31.12.2005*“.

Žalovaný v reakci na výzvu soudu uvedl, že výpisy k uvedeným pozemkům k zadanému datu není možné vyhotovit, neboť nebyly v té době vlastnický evidovány, nebyly zapsány na LV, což znamená, že vlastnictví v tomto prostoru bylo evidováno k pozemkům ve zjednodušené evidenci (ZE) původem většinou podle pozemkového katastru a v jednom případě podle předchozí evidence nemovitostí, jejichž hranice nebyly v analogové katastrální mapě zobrazovány. Z tohoto důvodu je přiložen pouze tiskový výstup „*Informace o parcelách KN*“ a „*Informace o parcelách ZE*“, z nichž je tato skutečnost zřejmá. K zadanému datu tedy byla evidována ve vlastnictví žalobce v tomto prostoru pouze parcela ZE č. 1468 – původ evidence nemovitostí. Žalovaný dále uvedl, že v souvislosti s obnovou katastrálního operátu byl vyhotoven záznam podrobného měření změn č. 162, kterým byly vyznačeny vlastnické poměry pod zastavěnými pozemky č. 126, 127 a 160. Jinými slovy to znamená, že tyto parcely byly rozděleny podle průběhu vlastnických hranic parcel ZE a nově označeny, poddělením původního čísla, tak, aby mohly být zapsány na list vlastnictví.

Z listiny označené „*Tiskový výstup informativního charakteru, Informace o parcelách KN, platnost k 31.12.2005*“ ze dne 18.1.2012, vyhotovené prvoinstančním orgánem, vyplývá, že pozemky č. 1464/3 o výměře 13.742 m², č. 126 o výměře 1.438 m², č. 127 o výměře 88 m² a č. 160 o výměře 490 m², nebyly ke dni 31.12.2005 zapsány na „*LV*“.

Z listiny označené „*Výpis z katastru nemovitostí prokazující stav evidovaný k datu 31.12.2005, list vlastnictví 10001*“ ze dne 18.1.2012, vyhotovené prvoinstančním orgánem, vyplývá, že ke dni 31.12.2005 nebyl na listu vlastnictví žalobce evidován pozemek č. 1464/3 o výměře 13.742 m², č. 126 o výměře 1.438 m², č. 127 o výměře 88 m² ani č. 160 o výměře 490 m².

Na podkladě provedených důkazů je nutné konstatovat, že se žalobci nepodařilo prokázat, že byl on sám, popřípadě stát, od roku 1960 do roku 2006, popřípadě kdykoli v průběhu této doby, evidován jako vlastník uvedených pozemků. Žalobce nepředložil k důkazu žádnou listinu, ze které by tato skutečnost vyplývala. Pravdivost tvrzení žalobce vyvrací listina označená „*Tiskový výstup informativního charakteru, Informace o parcelách KN, platnost k 31.12.2005*“ ze dne 18.1.2012 i listina „*Výpis z katastru nemovitostí prokazující stav evidovaný k datu 31.12.2005, list vlastnictví 10001*“ z téhož dne, ze kterých jednoznačně vyplývá, že sporné pozemky nebyly evidovány na listu vlastnictví žalobce ke dni 31.12.2005. Tvrzení žalobce vyvrací i listina označená „*Výpis údajů z katastru nemovitostí*“ ze dne 9.3.1994, která potvrzuje, že sporné pozemky nebyly evidovány na listu vlastnictví žádného vlastníka, tj. ani žalobce, když ve sloupci „*LV*“ u nich nebyl uveden žádný údaj.

Na tomto místě je potřebné zmínit, že žalobce nesprávně vyhodnotil obsah listiny označené „*Výpis údajů z katastru nemovitostí*“ ze dne 9.3.1994, když z údaje „*I*“ ve sloupci

„EL“ dovedl, že sporné pozemky byly původně evidovány v jeho vlastnictví. Ze skutečnosti, že sporné pozemky byly evidovány na evidenčním listu, totiž toto dovést nelze.

Jak vyplývá z ustanovení § 1 odst. 2 písm. b) vyhlášky č. 23/1964 Sb., kterou byl proveden zákon č. 22/1964 Sb., o evidenci nemovitostí, evidence nemovitostí obsahovala mimo jiné operát písemný, sestávající se z výkazu změn, soupisu parcel, evidenčních listů, listů vlastnictví, seznamu uživatelů a vlastníků, rejstříku uživatelů a vlastníků a seznamu domů). Evidence nemovitostí obsahovala jak listy vlastnictví, tak evidenční listy. Již na základě citovaného ustanovení tak nelze dospět k závěru, že by snad evidenční list plnil stejnou funkci jako list vlastnictví podle katastrálního zákona. Bližší vymezení těchto pojmů stanoví ustanovení § 2 odst. 4 a 5 uvedené vyhlášky. Evidenční list se vyhotovoval pro každého uživatele a obsahoval jméno uživatele (název organizace) a všechny jím užívané nemovitosti s uvedením jejich parcelních čísel, druhů pozemků (kultur) a výměr. U nemovitostí, které nebyly součástí zemědělských závodů a byly ve vlastnictví občanů, se zapisoval do evidenčního listu jako uživatel vždy vlastník bez ohledu, zda nemovitosti též skutečně užíval. Naproti tomu list vlastnictví se vyhotovoval podle nemovitosti a obsahoval jméno vlastníka (spoluvlastníků), název organizace spravující národní majetek a všechna parcelní, popisná a evidenční čísla nemovitostí. Do listu vlastnictví se dále zapisovala práva osobního užívání pozemků, právo trvalého užívání národního majetku, omezení vlastnických práv a práv uživatelů a číslo položky výkazu změn. Odkazem na citovaná ustanovení je nezbytné uzavřít, že v evidenci nemovitostí se na evidenčních listech neevidovalo vlastnické právo, nýbrž toliko prosté právo užívací. Ze skutečnosti, že byl pozemek zapsán na evidenčním listu určité osoby, lze dovést pouze to, že tato osoba byla v evidenci nemovitostí evidována jako uživatel tohoto pozemku, nikoli skutečnost, že tato osoba byla evidována jako vlastník tohoto pozemku. Právo vlastnické, resp. i správa národního majetku či právo trvalého užívání národního majetku, se v evidenci nemovitostí evidovalo na listu vlastnictví.

Žalobci se nepodařilo prokázat, že došlo k namítanému zásahu do jeho veřejných subjektivních práv, když neprokázal, že by vůbec došlo ze strany prvoinstančního orgánu nebo žalovaného k „výmazu“ údaje o jeho vlastnictví sporných pozemků z katastru nemovitostí. Nelze se proto dále zabývat tím, zda byl tento neprokázaný zásah zákonný či nezákonný.

Nad rámec uvedeného je nezbytné doplnit, že podle § 29 odst. 3 katastrálního zákona zemědělské a lesní pozemky, jejichž hranice v terénu neexistují a jsou sloučeny do větších půdních celků, se evidují do doby jejich zobrazení v katastrální mapě, nejpozději však do doby ukončení pozemkových úprav podle zvláštního předpisu, zjednodušeným způsobem s využitím bývalého pozemkového katastru, pozemkových knih a navazujících operátů přidělového a scelovacího řízení. Údaje zjednodušené evidence se považují za součást katastrálního operátu.

Skutečnost, že sporné pozemky byly do roku 2006 evidovány zjednodušeným způsobem byla mezi účastníky nesporná.

Z ustanovení § 84 vyhlášky č. 190/1996 Sb., kterou se provádí zákon o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem a katastrální zákon, účinné do 1.3.2007,

pak vyplývá, že zjednodušená evidence zemědělských a lesních pozemků se postupně zakládá a vede pouze v souboru popisných informací katastru s využitím jejich geometrického a polohového určení a popisných informací obsažených v operátech bývalého pozemkového katastru a v navazujících operátech přidělového a scelovacího řízení. Katastrální úřad doplňuje tyto pozemky do souboru geodetických informací na základě využití podkladů dřívějších pozemkových evidencí. Při tomto doplnění stanoví parcelní číslo podle katastru, určí další údaje o parcele (§ 7) v souboru popisných informací a uvědomí o tom vlastníka pozemku. Při doplnění v rámci obnovy katastrálního operátu přepracováním je uvědomění vlastníka nahrazeno činnostmi podle § 55 a 56. Katastrální úřad je povinen do souboru geodetických informací doplnit všechny parcely nejpozději při obnově katastrálního operátu přepracováním, pokud to umožňuje kvalita původního zobrazení parcel. V opačném případě dojde k zániku evidence podle odstavce 1 obnovou katastrálního operátu novým mapováním nebo obnovou provedenou na podkladě výsledků pozemkových úprav.

V dané věci prvoinstanční orgán provedl v roce 2006 obnovu katastrálního operátu novým mapováním, při které byl nejen oprávněn, nýbrž i povinen, sporné pozemky na základě využití podkladů dřívějších pozemkových evidencí zapsat na příslušné listy vlastnictví. Ani v zapsání částí sporných pozemků na příslušné listy vlastnictví právních nástupců původních vlastníků tak bez dalšího nelze spatřovat neoprávněný postup katastrálního úřadu ani žalovaného. Na základě ustanovení § 52 odst. 1 vyhlášky č. 190/1996 Sb. je katastrální úřad oprávněn provést před vyhotovením obnoveného katastrálního operátu přečíslování parcel.

Nedůvodnými soud shledal i námitky žalobce o tom, že ve své podstatě došlo postupem správních orgánů k faktickému vyvlastnění vlastnického práva ke sporným pozemkům. K těmto námitkám je potřebné upozornit na závěry Nejvyššího soudu vyslovené v rozsudku ze dne 3.1.2005, sp.zn. 22 Cdo 1840/2003 (dostupný na www.nsoud.cz). Nejvyšší soud v rozsudku vyslovil, že „*názor, že oprava chyb nemá vliv na právní vztahy, vyslovily soudy rozhodující ve správním soudnictví (rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27.6.2000, sp. zn. 30 Ca 93/2000, rozhodnutí KS v Ústí nad Labem ze dne 21.6.2001, sp. zn. 15 Ca 110/2001, publikovaná v ASPI). Podle nich opravou katastrálního operátu se nemění právní vztah k nemovitosti. Oprava má pouze určitý dopad na procesní postavení v případném soudním sporu o určení vlastnictví, neboť žalobcem může být v takovém sporu ten, kdo v katastru jako vlastník zapsán není, zatímco žalovaným bude zpravidla ten, kdo v katastru jako vlastník zapsán je. Lze tedy uzavřít tak, že pozitivní výrok o opravě chyb v katastrálním operátu neřeší otázku, kdo je vlastníkem určité nemovitosti, ale pouze otázku, kdo bude jako vlastník určitých nemovitostí v katastru nemovitostí evidován. Spor o vlastnictví nemůže být řešen a ani vyřešen katastrálním úřadem v řízení, v němž katastrální úřad rozhoduje o návrhu na provedení opravy dle § 8 katastrálního zákona. Případný spor o vlastnictví náleží do kompetence obecného soudu, který oněm rozhodne v občanském soudním řízení, upraveném v části třetí a čtvrté občanského soudního řádu, v němž se vlastník může např. bránit odkazem na vydržení vlastnického práva. Z uvedených skutečností je třeba učinit závěr, že obnova katastrálního operátu (a obdobně i obnova operátu evidence nemovitostí) nemá vliv na hmotně právní vztahy k nemovitosti a nemůže měnit vlastnictví k nim. Uvedené právní vztahy jsou na údajích v katastru (dříve v evidenci nemovitostí) nezávislé a není důvod pro závěr, že by jimi mohly být přímo dotčeny. To vyplývá i z § 5 odst. 7 katastrálního zákona*

a tuto skutečnost respektují výše uvedená rozhodnutí vynesená ve správním soudnictví; i když v nich jde o opravu chyb v katastrálním operátu, z hlediska vlivu na právní vztahy tuto opravu klade § 5 odst. 7 katastrálního zákona na roveň obnovy katastrálního operátu. Tento závěr platí i pro obnovu operátu evidence nemovitostí“. Soud se se závěry Nejvyššího soudu zcela ztotožňuje. Postupem správních orgánů nemohlo dojít k dotčení vlastnického práva žalobce ke sporným pozemkům. Žalobci nic nebrání v tom, budou-li pro to splněny zákonné podmínky, domáhat se v řízení u obecného soudu v občanském soudním řízení určení vlastnického práva k těmto pozemkům.

Soud neprovedl žalobcem navržený důkaz výpisy z evidence vlastnických práv a jejich změn u sporných pozemků od roku 1960 do současné doby, neboť k vyvrácení pravdivosti tvrzení žalobce postačovaly důkazy provedené při soudním jednání. Z nich bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce nebyl až do roku 2006 veden jako vlastník sporných pozemků stejně tak jako to, že žalobce ke svým závěrům dospěl nesprávným výkladem obsahu listiny označené „*Výpis údajů z katastru nemovitostí*“ ze dne 9.3.1994. Soud neprovedl ani důkaz spisy katastrálního úřadu, jež byly kolem roku 2006 podkladem pro zápis změn vlastnických práv ke sporným pozemkům. Žalobce tento důkaz navrhl k prokázání skutečnosti, že na místo něho byli kolem roku 2006 zapsáni do katastru nemovitostí jako vlastníci dědici prapůvodních vlastníků. Soud tento důkaz neprovedl proto, že skutečnost, že parcely vzniklé ze sporných pozemků byly zapsány na listy vlastnictví osob odlišných od žalobce, nebyla mezi účastníky sporná. Soud neprovedl ani důkaz listinami, které byly v roce 2006 podkladem pro zápis „rozdělení“ zastavěných pozemkových parcel (územní rozhodnutí stavebního úřadu) a listinami, jež byly podkladem pro zápis změn vlastnických práv v roce 2006, neboť provedení těchto důkazů nebylo třeba k posouzení důvodnosti žaloby, když soud dospěl k závěru, že přečíslování parcel a jejich zapsání na příslušné listy vlastnictví byl katastrální úřad oprávněn provést v rámci obnovy katastrálního operátu novým mapováním. Nebylo tudíž třeba dokazovat, zda zde byla či nebyla listina, která by pro tyto změny zavadala podklad.

Soud neshledal žádný ze žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný vzdal práva na náhradu nákladů řízení, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení odůvodňovaly, a proto rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 15. února 2012

JUDr. Jana Daňková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková